

La setmana que ve
EL BE NEGRE
 publicarà un número extraordinari
 que serà... EXTRAORDINARI.
 Per celebrar el tercer aniversari
 del naixement de
EL BE NEGRE
 8 pàgines - 2 tintes - 30 cèntims

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Després de
 les jornades
 històriques
 d'aquí, vin-
 dran les jor-
 nades histèri-
 ques d'allà.

Any IV - Núm. 158

Barcelona, 20 de juny de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al Dr. Estadella

No sempre els grans honors han d'anar a parar a les grans figures. De tant en tant, també, per aficionar-les a persistir en llur humilitat, cal dispensar-los a les persones humils. És així, doncs, que aquesta setmana el Tussó Negre és el Tussó dels Humils i dels Emboscats i Amagats, i ningú per representar-los honorablement com el doctor Estadella.

El doctor Estadella, català de Lleida, terra de patriotes, és el català del ministeri Samper, com el senyor Ventosa fou el català del ministeri Aznar. Ministre del Treball i poeta llorejat, ha sabut comprendre la poesia bucòlica de la raga del camp i ha traspassat la part que tenia de conflicte al mi-

nistre de la Governació, guellant a Ginebra, des d'on observa atentament si s'encontra o no l'Autonomia. Metge municipal de Lleida, és desconfiada, en el seu afany de passar desapercbut, de demanar l'excedència quan fou nomenat ministre; però la seva humilitat no ha pogut impedir que l'Ajuntament d'aquella ciutat el declarés excedent forçós, com tampoc no va poder evitar que en Josep Pla s'hi fixés i li fés un gran elogi a La Veu.

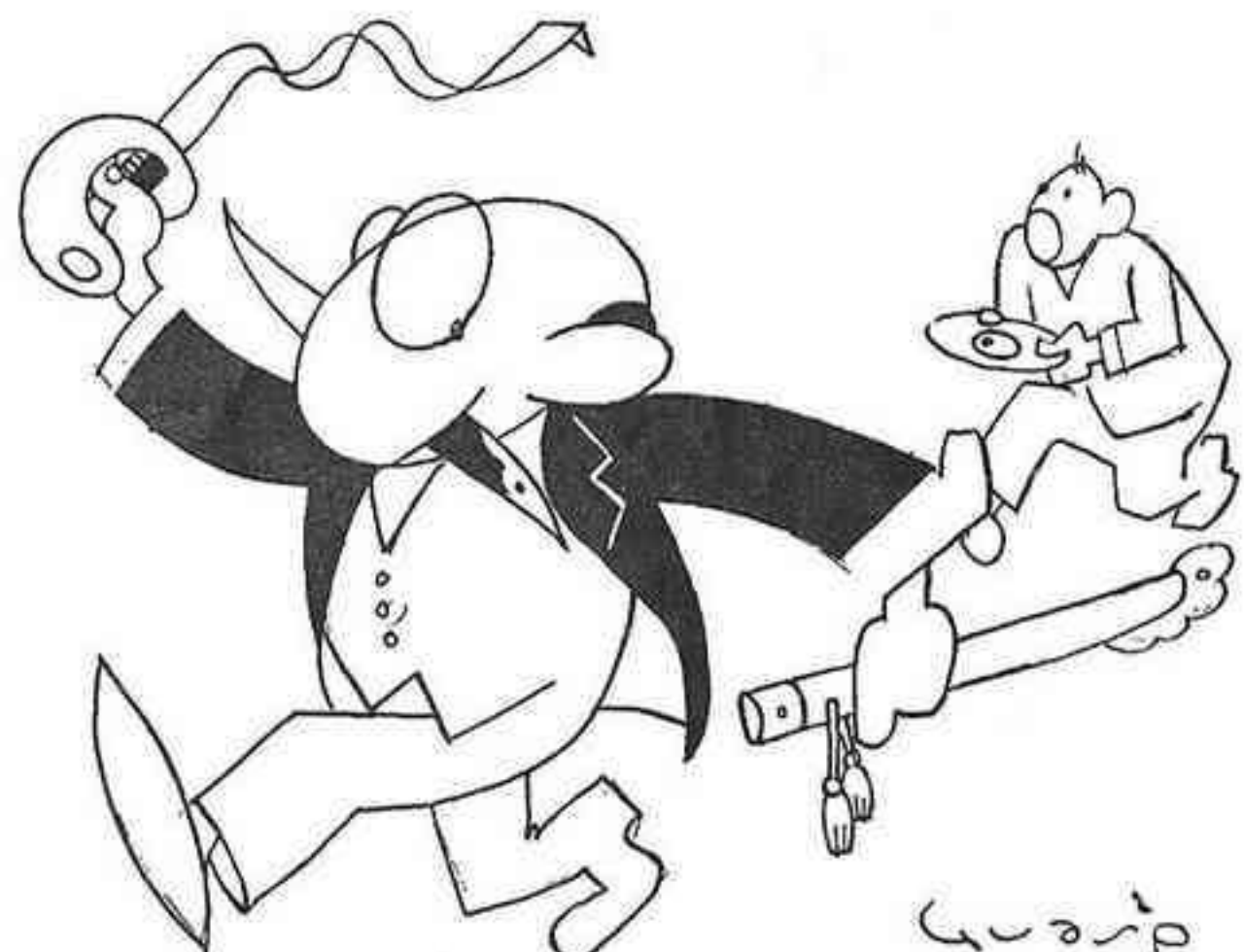
I si la seva modestia i humilitat no l'han pogut lliurar de la popularitat, si el govern Samper cerca la junteria de Catalunya com si volgués obrir una ostra ell, retret i amagadet, n'és una d'autèntica, per què no li hem d'atorgar la mostra de la nostra consideració més distingida? Rebi-la, doncs, i llueixi-la el doctor Estadella; pengi-se-la al coll o posi-la en un quadro, que de totes dues maneres l'honorarà el Tussó Negre, i al costat dels seus títols faci constar la seva possessió en les targetes de visita. I si, sensible a l'elogi com tot bon radical, vol agrair-nos-ho, agraeixi-nos-ho com vulgui mentre no ens recepti.

En previsió de possibles contingències que es poden presentar, advertim al lector d'EL BE que aquest número que surt dimecres ha estat escrit el diumenge a la nit.

EL SOCI DE LA LLIGA

—Si t'ho has de prendre així, faré venir el senyor Abadal!

«RICARDET-S'EN-VA-T'EN-GUERRE»
 —Ep! Senyor Samper, que es deixa un ull!

LES GRANS ACTITUDS

El Govern Samper s'absté enèrgicament de fer res

Tot i la rigorosíssima reserva del govern Samper a divulgar els acords presos en els consells de ministres, que han impossibilitat a tota la premsa de donar més que suposicions, nosaltres ens trobem en la situació privilegiada de poder donar-ne una referència, no sols exacta, sinó autèntica, gràcies a la privilegiada posició del nostre corresponent, que va sempre penjat a l'americana de tot allò que faci olor de ministre, i ha aconseguit inspirar-los una confiança absoluta, enredant-los com a ximesos. És degut a això que el Govern de Catalunya està assabentat de tot i que podem fer que als nostres lectors els passi el mateix. — N. DE LA R.

EL GOVERN, ENÈRGIC I PRUDENT

Madrid, 12. — S'ha reunit el consell de ministres per a tractar assumptes de tràmit. En realitat, segons m'ha dit el senyor Samper, ha estat per parlar de la qüestió catalana. El govern ha decidit obrir amb una prudent energia, tota vegada que encara no sap de manera certa si és cert que el Govern de la Generalitat ha decidit tornar al Parlament la Llei de Contractes de Conreu. — Corresponsal.

EXPECTACIO MINISTERIAL

Madrid, 13. — En la reunió d'avui del consell de ministres, els ministres han tractat només d'assumptes de tràmit. Com, però, que ahir el Parlament Català va reunir-se, encara que només s'ha parlat d'assumptes de tràmit, no s'ha parlat més que de Catalunya. La prudent energia amb què havia estat tractat el problema, s'ha tornat avui enèrgica prudència, ja que si bé se sap que el Parlament Català ha votat la Llei de Contractes de Conreu, no se sap si és la mateixa llei, una altra d'igual, una de sem-

blant, una de similar o bé una de diferent. Cada cas, com és de suposar, plantejarà un problema diferent i per això s'ha decidit esperar a conèixer el text de la llei votada. — Corresponsal.

ELS MINISTRES, ENÈRGIC I RESERVATS

Madrid, 14. — Ha arribat el text de la llei votada pel Parlament Català en la sessió de dimarts. Mirat a primera vista, sembla igual; el seu aspecte és molt semblant a l'anulada pel Tribunal de Garanties. La tinta i la lletra són idèntiques, i també el paper, que és de barba, cosa que li dona un gran aire d'autenticitat. El Govern, reunit en consell de ministres per tractar exclusivament d'assumptes de tràmit, l'ha mirada del dret i de l'inrevés i a contrallum; però com que encara no ha estat publicat el text al *Boletí Oficial de la Generalitat*, s'ha tancat en la més enèrgica de les reserves en espera del que pugui passar, decidit a emprar les més enèrgiques de les mesures. — Corresponsal.

ELS ENÈRGIC ACORDS DEL GOVERN

Madrid, 15. — En el consell de ministres d'avui no s'ha tractat més d'afers de tràmit. Per consegüent, no s'ha parlat d'altra cosa que del problema de Catalunya. Finalment s'ha rebut el *Boletí Oficial de la Generalitat* que publica la llei. Ha estat llegida amb una gran energia i resolució per tots els ministres; però com que està redactada en català, que només és vàlid a Catalunya, i el ministre català senyor Estadella es troba a Ginebra, s'ha acordat amb tota energia no donar per rebut el *Boletí Oficial de la Generalitat* fins que la Generalitat es decideixi a redactar-lo en castellà. Aquesta enèrgica actitud s'ha guardat secreta per tal d'agafar la Generalitat completament desprevinguda, ja que així es creurà que el govern accepta la llei, quan precisament és tot el contrari.

En aquesta reunió, el Govern de la República ha pres, a més, dos acords d'una gran transcendència, un dels quals és mantenir-se en una decidida i enèrgica expectativa, i l'altre, despatxar alguns assumptes de tràmit. Aquest darrer, si fos conegut per la premsa, causaria una enorme sensació, perquè tot hom pensa que d'assumptes de tràmit no se n'ha despatxat cap fa una pila de dies. El govern, però, té preses les seves mesures i ha donat ordres severíssimes a la censura perquè la cosa no es sàpiga. — Corresponsal.

Radical honorat

Ha estat honorat amb el títol d'oficial de l'Ordre de la República el vell encara que jove radical senyor Paquito Aldaz. Amb aquest motiu, la família Larsarte rep moltes felicitacions.

El cas Granier Barrera

Quan escrivim aquestes ratlles, el conseller municipal de Barcelona senyor Emili Granier Barrera, encara és a la presó. No sabem si quan aquest número arribi a mans del lector el senyor Granier Barrera ja serà al carrer. Pel cas, és igual. El senyor Granier Barrera ha estat processat i empresonat sense fiança per haver tingut la franquesa de dir en públic unes opinions sobre els senyors Lerroux i Samper que tothom comparteix en privat, i que ni els correligionaris més íntims d'aquests senyors gosaven negar.

Realment, a Barcelona, on tothom sap que el lerrouxisme, més que una política és una professió, resulta d'un còmic delirant que un conseller municipal hagi d'anar a la presó per haver dit que el senyor Lerroux era un lladre. A Barcelona, on tenim l'exemple vivent de tots aquests galifardeus que, sortits de la misèria negra s'han bastit una fortuna sense comptar amb altre ofici conegut que el de regidors lerrouxistes, la broma feta ara per un jutge de la monarquia al senyor Granier Barrera resulta notòriament exagerada.

I és un tal senyor Lluch, empleat municipal, naturalment (és lerrouxista), el que ha fet de procurador del senyor Lerroux contra el conseller de la ciutat senyor Granier Barrera. L'obscur senyor Lluch, que també havia estat regidor lerrouxista, no ignora pas (i diem que no ho ignora perquè sabem que ell ho ha explicat davant diverses persones, més d'una vegada), amb quina injustícia eren repartits els diners entre els regidors del seu partit, pel *caudillo* en persona, després d'un gran negoci municipal. És aquest funcionari de l'Ajuntament el que fa de procurador contra un conseller municipal d'una història pública i privada immaculada que ha comès el delicte de dir lladre al senyor Lerroux.

I mentrestant, el senyor Santamaria, el senyor Giralt, el senyor Pich i Pon, el senyor Guerra del Río, els senyors Ullé, el senyor Emiliano Iglesias, el senyor Rocha, el senyor Griso i tants d'altres senyors, deuen merèixer tots els respectes i les admiracions de l'obscuríssim procurador Lluch.

Però el més bo del cas, és que el senyor Granier Barrera hagi anat a la presó precisament en uns dies de patriòtic redreçament de la Catalunya autònoma. Sembla que l'han tancat no per haver dit lladre al senyor Lerroux, sinó per haver dit lladre al senyor Samper, president del Consell de ministres d'Espanya.

Què diríem de matisos. Trobaríem natural que a Salamanca, a Badajoz i a Oviedo fiquin a la presó un ciutadà que hagi dit públicament que el cap del Govern espanyol és un lladre. Però això, que a Salamanca, a Badajoz i a Oviedo, no seria altra cosa que un tràmit burocràtic normalíssim, a Barcelona és una monstruositat.

A Barcelona, on el nostre Govern acaba de passar-se per sota la cama tota una sentència del Tribunal de Garanties, ens hem d'acotar davant l'acord d'un jutge Fernández o Giménez que fica tranquil·lament a la presó un conseller municipal de Barcelona, un dels herois (cal no oblidar-ho), un dels herois de Garraf?

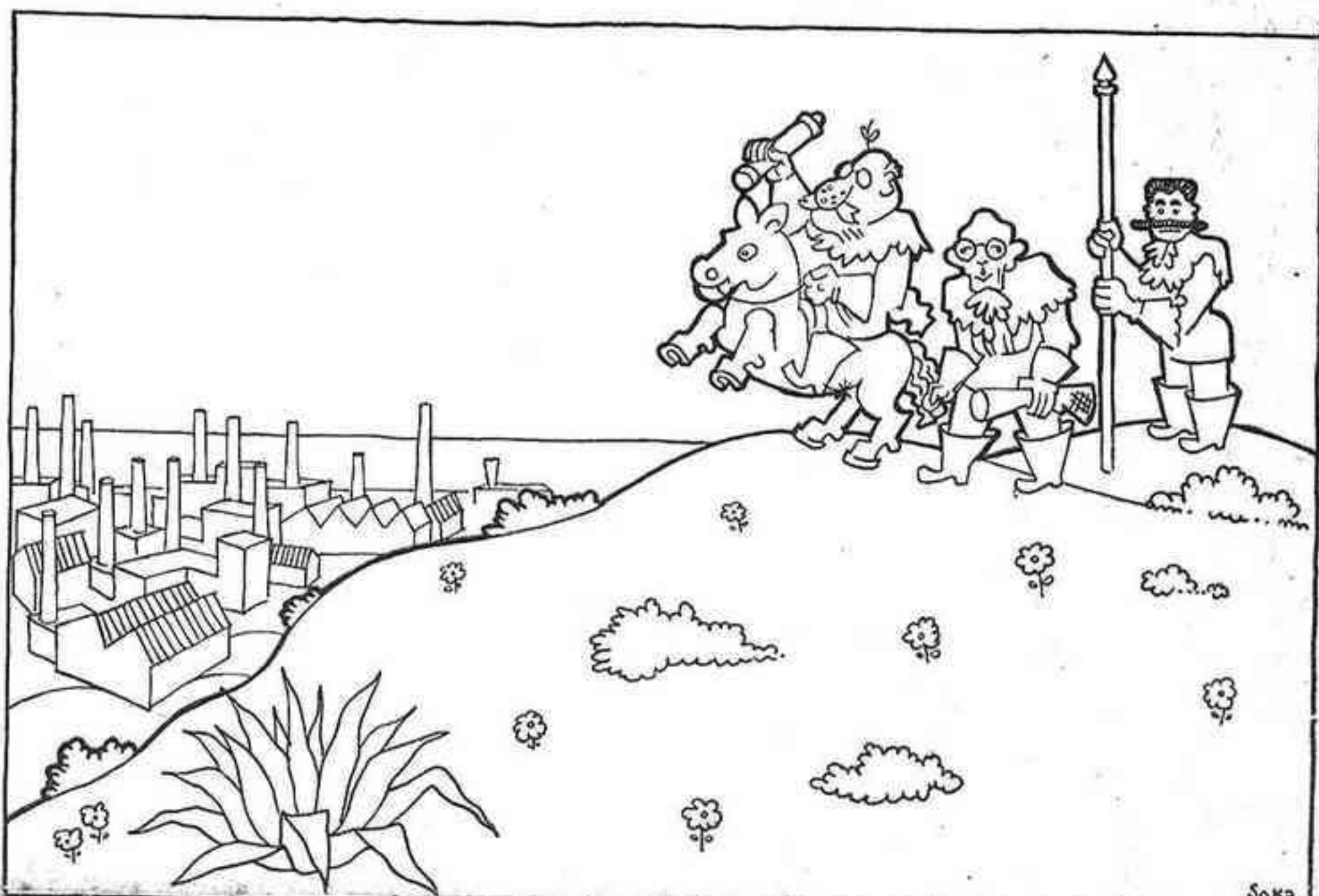
Sota la Dictadura, Granier Barrera, va passar-se tres anys a la presó. Ja hi ha estat prou. Ja hi ha estat massa. El Govern de la Generalitat tenia el deure, l'obligació, de treure'l de la Model, fos com fos.

Ja és bo que per uns escrúpols legalistes de secretari de jutjat municipal tinguem de tolerar que Granier Barrera estigui empresonat per haver dit lladre al senyor Samper, mentre a Madrid *La Nación* escriu cada dia que el Govern de la Generalitat és un *gobierno de atracadores y pistoleros!*

I no tenim pas notícies de que el director de *La Nación* hagi estat processat i empresonat sense fiança.

«¡Viva España! ¡Viva España! ¡Viva España!» La patriòtica sessió a les Corts de Madrid

Malgrat el desbordament patriòtic, Espanya encara no ha perdut cap més colònia

—Què: els enviem un exèrcit d'ocupació?
 —Ja en tenen prou amb el «Partido Radical».

Madrid, 20. — En mig d'una expectació enorme s'acosta l'hora de la sessió del Congrés, que ha d'acabar en mig d'un entusiasme no pas menys enorme. Des de primeres hores de la tarda, hi ha el senyor Rahola, don Pere. A la tribuna, tota l'Acadèmia de la Història en pes. Els escons dels republicans, buïds; els altres, plens. En mig d'un gran silenci, el senyor Alba s'aixeca i diu:

COMENÇA LA SESSIO

Madrid, 20. — A les quatre de la tarda comença la sessió presidida pel senyor Alba. Com a president de recanvi, hi ha el senyor Rahola, don Pere. A la tribuna, tota l'Acadèmia de la Història en pes. Els escons dels republicans, buïds; els altres, plens. En mig d'un gran silenci, el senyor Alba s'aixeca i diu:

—Se abre la sesión (sensació). Tiene la palabra el jefe del Gobierno (més sensació).

El senyor Gil Robles. — Señores diputados:

El senyor Samper. — Señores diputados:

El senyor Gil Robles. — La gravedad de los acontecimientos hacen de la hora actual una hora histórica para la Historia de nuestra Patria.

El senyor Samper. — La gravedad de los acontecimientos hacen de la hora actual una hora histórica para la Historia de España, digo, de nuestra Patria.

El senyor Gil Robles (no se'l sent des de la tribuna de la Presa perquè s'ha posat a parlar en veu baixa).

El senyor Samper. — Grite más, que no le oigo. De nuestra Patria, y es por esto que hemos invitado a los académicos de la Academia de la Historia para que puedan ver una sesión histórica y puedan ponerla en la Historia de la sesión, digo, de España. La actitud ineficaz y criminal en que se ha colocado Cataluña llama al cielo y no me oyo, digo, llama al cielo venganza ejemplar. Y esta vez sí que Dios nos escuchará, porque aunque haga llover como en El Escorial, estamos bajo techo (ovación). Día histórico el de hoy en que el espíritu de nuestros antepasados, cataplasmá.

El senyor Gil Robles. — ¡Plasma, plasma!
 El senyor Samper. — En que el espíritu de nuestros antepasados plasma plasma el alma mater dolorosa e hispana! (ovació dempeus). Cataluña se levanta para erigirse en el último puntal.

El senyor Ventosa. ¿El último puntal? ¡El último puntal somos nosotros!

El senyor Samper. — De la República anacrónica.

El senyor Ventosa. — ¡Ah!

El senyor Samper. — Cataluña, en un gesto impudico, muestra sus ansias fratricidas. El crimen de Cataluña pide castigo, y que el ronco cañón retumbe clamando venganza y muerte (gran ovación). El Gobierno, en su sitio, está dispuesto a todo menos a dimitir y aceptará gustoso y abnegado las soluciones que para llevar a cabo una acción rápida y segura presenten los señores diputados, ya que él no tiene ninguna... ya que él no tiene preferencia por ninguna y se somete en un todo a la voluntad de la Cámara, digo, de la Ceda, y para el bien, para la grandeza, para lo que sea, de España, está dispuesto a sacrificar, como dijo aquel, el último hombre y la última aguilera (ovación dempeus, visques a España una y pobre, pero honrada).

El senyor Alba. — Los señores diputados que tengan algún proyecto de ley para poner las peras a cuarto a Cataluña, pueden exponerlo.

Diversos diputats. — Pedimos la palabra.

El senyor Alba. — Tiene la palabra el señor Calvo Sotelo.

El senyor Calvo Sotelo. — Señores diputados, si los españoles no hubiesen sido tan cabrones (visques, crisis de vivan los hombres castigos), hoy no tendría la precisión de dirigirse la palabra, porque todavía sería ministro de la Dictadura (molt bé) i Catalunya no habría levantado tan indeciblemente el gallo (més bé). Por esto ahora nos vemos como nos vemos; pero

EL CARNAVAL DE VENECIA

—Si ara tinguéssim en Samper, podríem fer el burro!

esto se acabará, porque yo propongo que cortemos los (crits de bravo) alimentos a los catalanes, suprimiendo los aranceles que encarecen la vida española para enriquecer a los fabricantes catalanes (rumors del senyor Ventosa). De esta manera los españoles comprarán artículos extranjeros más baratos, así se exportarán los capitales, bajará la peseta, se encarecerán los artículos extranjeros, subirá el precio de la vida y viviremos igual que ahora, después de arruinar Cataluña (gran ovació).

El senyor Alba. — ¿Se aprueba? ¡Se aprueba! Tiene la palabra el senyor Royo Villanova.

El senyor Royo Villanova. — Seré breve.

El senyor Cambó. — ¡Bravo! El senyor Royo Villanova. — Breve y bravo. ¿Por qué no mandar unos aviones a sembrar ligeramente de sal la bella región catalana? Para marcharse de Cataluña mis amigos de la Lliga tendrán un 25 por ciento de descuento en el tren Royo. Si no se acepta esta proposición, propongo que se mande allí a Emiliano Iglesias.

El senyor Alba. — ¿Cuál de las dos proposiciones se aprueba?

Tots els diputats. — ¡Las dos! ¡Las dos!

El senyor Alba. — ¡Aprobadas! Tiene la palabra don José Antonio Primo de Rivera.

El senyor Primo de Rivera. — Hijo de mi padre, en estos momentos de honda emoción patriótica siento mi raigambre española estremece ante el insulto que sonroja los huesos de mi padre. Son horas estas de grandes decisiones, de energías remedios, y es como heredero directo de mi padre que pido para mi patria el restablecimiento de la dictadura de mi padre (gran ovació, visques a la mujer española i olés a los hombres guapos).

El moment és emocionant, el públic es treu els mocadors i els agita. I, de sobte, es posa a cantar.

El públic:

Como el vino de Jerez
Como el vino de Rioja
Son los colores que tiene
La bande-rita española.

Els diputats. — ¡La bande-rita española!

Tothom està dret, els diputats s'abracen (de dos en dos), el senyor Llerroux es posa un jipi amb la cinta roja i gualda i es llança als braços del senyor Cambó, que s'ha tenyit la barba i sembla rojovient de vint-i-set anys. El senyor Cambó, emocionadíssim, es treu un petit objecte de la butxaca, una bola de pistola, i li ofereix. «Un pequeño recuerdo, de la jornada patriótica de Hostafrances.» Tothom plora; i el senyor Llerroux, al mig de l'hemicicle, diu: «Señores diputados: Con el alma en los labios vamos a levantar el velo de Cataluña para elevarla a la categoría de la Madre Patria.»

L'entusiasme és indescriptible. Se senten visques als herois de Cavite i Santiago de Cuba; en aquest moment entra don Alfons, acompanyat del general Martínez Añido. Els aplaudiments i els mocadors es confonen; el senyor Alba, en veure don Alfons, s'amaga sota la taula i ocupa la presidència el senyor Rahola. Públic i diputats, aleshores, s'aixequen i sona, imponent, la Marcha de Cádiz.

Els diputats. — ¡Viva España... El senyor Cambó. — Mer... (ai, em pensava que érem al Liceu). Que vivan los valientes...

Tots. — Que van a pelear... la tito tito tito, la tito tito ta, tarari ta ti ta ti ta tarará la la.

— ¡Viva la España de pande-reta!

— ¡Vivaaa!

— ¡Mueran los perros catalanes!

— ¡¡¡Mueraaaan!!!

Sastreria DANIEL'S

La més assortida i la que vesteix amb més elegància de Barcelona. Assortit màxim. Preus per a tothom

RAMBLA DE CATALUNYA, 13

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomni, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstituent Fosfo-Glico-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

AIGUES DE SANT HILARI SACALM

HOTEL MARTIN

Obert del 1.º de juliol fins al 15 de setembre

Auto diari de Barcelona Sant-Hilari durant la temporada oficial

Informes: Boqueria, 13, 1.º - Tel. 17953 - Barcelona

amb el cor a la mà

AGRICULTURA I OBSTETRICIA

Els radicals han celebrat una assemblea, naturalment, del seu partit, que encara s'anomena radical, no per res, sinó perquè ho és tant com quan l'Emiliano governava a l'Ajuntament de Barcelona.

I per a convocar a aquesta assemblea, Removació del dijous passat publicava una convocatòria, escrita com només saben escriure els redactors de Renovació.

Parla, primer, de «la família republicana de Catalunya»; després, de «la família republicana radical, educada per Alejandro Lerroux en la escuela libre».

Però després parla, és clar, dels moments actuals i, per fer-ho sense comprometre's, diu:

Momentos de angustia para todos son estos, en que una hoz amenaza segar nuestras raíces y cortar cordones umbilicales.

Hem preguntat a diversos tècnics i ningú ens ho ha sabut explicar. Un rabassaire no entenia això de segar per sota terra per tallar les arrels; un metge qualificava de crim això de tallar els cordons umbilicals amb una falç.

A l'últim un radical ens ho ha aclarit: —Vol dir enchufes, home, vol dir enchufes!

***

LES SEGONES PASSES TAMPOC SON AFORTUNADES

L'altre dimarts, alguns elements de la Lliga (els mateixos que durant aquests darrers dies han significat la seva protesta contra les directives que el col·leccionista més notable de Goyes falsificats — parlem de don Paco Cambó — ha imprimit al partit regionalista) van posar en circulació la notícia que la Lliga concorria a la sessió del Parlament català, en la qual s'havia de ratificar la Llei de Contractes de Conreu.

En saber-ho, uns ciutadans van situar-se estratègicament per les avingudes del Pare, a l'objecte d'avisar amb els seus xiulets l'arribada dels catalanistes de tota la vida i dels afeistes de trenta anys d'honorada administració.

Amb tot, el senyor Abadal va posar el peu a l'entrada, només a l'entrada, del Parlament, sense que ningú no hagués remarcat la seva presència. Així, però, que donà la segona passa — l'anterior havia estat la primera, es clar —, la venerable ruina dels trenta anys de catalanisme fou reconeguda per la multitud, i... ah! fillets, el que va passar!

***

JA HI TORNEM A ÉSSER
—Tu! Porta'm el jipi!

***

L'ORDRE PUBLIC EN MANS DE LES ESQUERRES

Abans, prop del migdia, de la Comissaria general havien telefonat a casa del senyor Abadal, demanant-li quina mena d'escorta preferia per acompanyar-lo al Parlament.

No necessita protecció de cap mena — va fer, marchoso, el senyor Abadal.

—Es una excepció d'ordre públic — li respongué el senyor Badia —, i em temo que haurà d'acceptar-la.

—Si és així, vostè mateix.

—Li sembla bé un cotxe amb sis agents?

—Vostè mateix, ja he dit abans. El trasllat del senyor Abadal i del seu secretari el senyor Puig de la Bellacasa al Parlament, va fer-se amb un cotxe de gran luxe, però molt tapat. Aquest automòbil anava precedit pel de la Comissaria general, i tots dos, gràcies al clàxon

Banderita, Banderita!

Allá en tierra de Gassol,
allá en tierra catalana,
un hijodalgo español
de esta manera cantaba:

Como el dinero de March,
como la sangre de Vera
y el vestido de un obispo
es el pendón de mi tierra,
de mi patria la bandera!

(bis)

Banderita, tú eres roja;
banderita, tú eres gualda;
pero — leche! — me molesta
que también seas morada;
este color da tristeza
hasta al lucero del alba.
Si me muero, que me entierren
con el plato y la cuchara.
Chin ta chin ta chin ta chin chin chin!

***

Aquí en esta tierra infame,
en esta tierra malvada,
de viles separatistas,
yo siempre saqué tajada.

Ay, Martínez; ay, Miguel;
¿dónde estás para mañana?
Hoy se quiere sublevar
contra nuestra madre España,
contra nuestra madre patria.

(bis)

Cataluña, ¡que vergüenza!,
hija espúria, descastada;
bajo el yugo de la Esquerra
te has vuelto muy descarada;
cuando mandaba la Lliga,
tal cosa nunca pasaba.
Entonces, una cartera
todo conflicto arreglaba.
Chin ta chin ta chin ta chin chin chin!

***

Tengo los dientes muy largos
y las uñas afiladas,
esperando que retornen
aquellas glorias pasadas.

Alfonsito de Borbón:
el buen español te aguarda;
dentro de mi corazón
mi amor por ti se agiganta,
por tu garbo y tu prestancia.

(bis)

Nieta de Felipe Quinto,
gran jugador de ventaja,
vuelve pronto a poner coto
a estas fieras catalanas
y a hacer que nuestra bandera
vuelva a ser la roja y gualda.
La de Cuba, Filipinas
y las guerras africanas.
Chin ta chin ta chin ta chin chin chin!

BARNUSSOS * VESTITS DE BANY * SABATILLES
DE TOTES MARQUES * DE TOTS PREUS * DE TOTS GUSTOS
PER A
SENYORES, HOMES I NENS
MODELS EXCLUSIUS
F. VEHILS VIDAL
32, AVINGUDA PORTAL DE L'ANGEL, 34 * 7, PLAÇA UNIVERSITAT, 7

i a que els agents continuament demanaven pas, portaven una gran velocitat.

En baixar del cotxe, el senyor Abadal fou immediatament rodejat pel agents. Reconegut, però, per la multitud (que els Mossos d'Esquadra mantien estacionada a la voravria de davant el Parlament), van salvar-lo d'un disgustat els cinc o sis segons que els més agosarats van invertir en recórrer els vint-i-cinc metres que separen la voravria del Parlament, i la ràpida maniobra dels Mossos d'Esquadra tancant les portes.

De quina una ens hem salvat! —deven pensar els Durans i Ventoses, Tries de Besos, Valls i Taberners, etc., des de sota del llit de les cases llurs.

Per això aquella mateixa nit el senyor Abadal es posà en contacte amb la Comissaria i, agrait, convidà a seure a la seva taula a sopar, els esquerranots agents que l'havien acompanyat.

Cap no va voler anar-hi.

—Les ordres no arriben a tant! —va dir un d'ells.

En efecte. Sembla que l'ordre que havien rebut al matí, feia no-més referència a que ningú no podia apropiarse al senyor Abadal, sense que ells, per la seva banda, poguessin fer foc contra ningú.

Un servei que era una ganga!

Per això, quan se'ls parlà d'anar a sopar, van declinar el convit amb no gaires miraments.

Generalitat i s'atreveixi a parlar amb els Consellers.

Perquè dels tres que hem anomenat, l'únic que en circumstàncies com les actuals s'eclipsa sota el llit i guarda una prudent reserva, és Pujol (d'A B C).

Per cert que aquesta feina de malparlar dels catalanistes es veu que és molt remunerada. Angulo, que a la seva terra no era res més que un pobre famelic, des de que té per ofici insultar Catalunya porta barret i sabates i menja calent tots els dies. També Pujol ha fet sort, i ja és l'advocat del gremi dels flequers!

Qui podrà tenir confiança en el pa de barra que elaborin els seus patrocinats!

EXCES DE ZEL

L'organització de «Musica da Camera», que presideix el doctor Au-

gust Pi i Sunyer, va oferir dijous passat un concert d'homenatge al mestre Arbós, director de l'Orquestra Simfònica de Madrid.

El concert va transcórrer sense incidents, excepció feta de les protestes amb que — tractant-se d'un concert seriós — fou acollit una mena de *Mansero* de Sanjuan, intercalat al programa.

Pel que es va veure, els incidents s'havien produït un xic abans, amb motiu de la substitució de la llacada catalana que portava la corona de llorer que fou oferta al mestre, la qual fou reemplaçada per una cinta daurada.

Ara que el mestre Arbós, en el seu breu parlament, va demostrar més comprensió que els calets de la Junta, que l'havien ultratjat suposant-li una curtedat de gambals privativa d'alguns socis «da camera».

Doncs què es pensaven!

—Vostè és el general Martínez Añido?
—Sóc el general Martínez ha vuelto.

ENTRE CORRESPONSALS

A ningú no s'amaga que el Govern de Madrid s'ha esverat davant l'energica actitud de la Generalitat. Han passat els dies i el senyor Samper no ha fet res.

Pedro Pujol, corresposal de l'A B C, en donava la següent explicació:

—Per mi, és que s'han acoquinat llegint les cròniques de l'Angulo a *El Debate*.

De sobte, però, aquest interès s'ha tallat en sec. La gran premsa de París, llevat de raríssimes excepcions, no ha dit ni una paraula del que ha passat aquests dies a Barcelona. Quants diners ha costat a l'Amibaixada espanyola aquest silenci?

Per la nostra banda, podem assegurar que fa uns vint dies l'Amibaixada espanyola a París protestava prop de l'Agència Havas de la importància que hom donava a les dites i fetes de la Generalitat.

LA GRAN PREMSA

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

En Pomés, l'ex-general del Terce Extranjero i redactor de *La Noche*, més conegut amb el nom de la llagosta periodística, perquè sempre va arrapat a l'orella d'una autoritat o l'altra, pel seu parentiu amb els Bissonyers, estava, el dia de la sessió del dimarts al Parlament català, al balcó de l'edifici amb en Maluenda, redactor de *La Vanguardia*, contemplant la manifestació popular.

—Quanta gent deu haver-hi ací — preguntà en Maluenda —, unes 25.000 persones?

—¡Ca! — contestà en Pomés —. Ni quinze mil.

Al cap de cinc minuts anava a un balcó ple de diputats.

—Què us sembla, Pomés, que hi ha 25.000 persones?

—¡Ara! Moltes més de trenta mil!

I és que els diputats eren els diputats.

L'ART D'ACONTENTAR TOTHOM

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

«Aleshores, potser fins ha pagat en Nuvolari!»

flicte entre els governs de Barcelona i de Madrid. Un dels presents explicava que el senyor Samper tenia el propòsit de processar els senyors Companys i Lluhi, com a responsables de l'incompliment del fall del Tribunal de Garanties.

—Què passarà si processen el President de la Generalitat? — preguntà algú.

Un magistrat del Tribunal de Cassació, que era present, donà una solució:

—Per aquests casos, hauriem de tenir un President de palla, com fan els periòdics amb els seus directors.

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

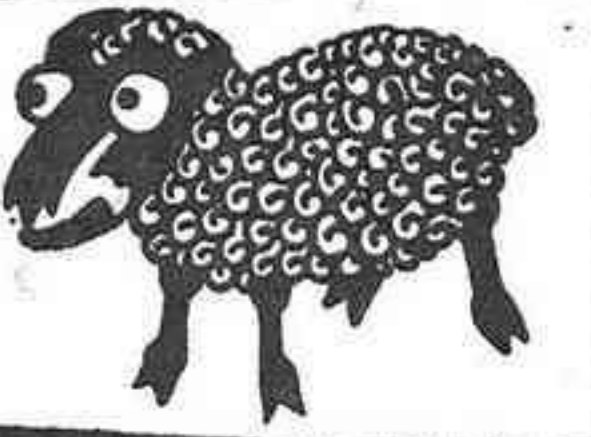
Va haver-hi un gran rebombori, es feren recerques, es buscà la interessada per esgarripar-la, i, finalment, descobriren que es tractava d'en Lluís Capdevila i Monocle!

EL'S EMBOSCATS

«Lluís Capdevila i Vilallonga; entrada, primer abril 1933; presa de possessió: primer abril 1933; data del naixement, ...»

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

Si EL BE NEGRE no estigués dedicat per enter als seus èxits polítics, segurament hauria volgut per a ell el de la presentació de Casa Internacional, una de les bogeries millors que s'han projectat. El Coliseum, però, es veu que ha pensat que era una porquerieta i ho ha deixat per darrera hora, quan ja no va ningú als cinemes i nosaltres hem de pensar que, com que tothom, fins l'Agrupació de Periodistes Cinematogràfics presenta films sense que ningú no els presenti a ells, no valia la pena d'enterrar-los.

COLISEUM

Un film de bon humor

UN MARIDO EN APUROS

li garantitza una rialla per minut

Demà, la comèdia ultramoderna

Pecadores sin careta

Són dos films PARAMOUNT

Sense recitren fins l'octubre

...

De totes maneres, però, Casa Internacional no deixa d'ésser un film molt bo i d'un humor entre de clown i de manicomí que diverteix un no dir. Es tracta d'un ximés que ha descobert un aparell de televisió directa, és a dir, una mena d'ullera de llarga vista i de llarga oïda per ràdio, que ja és dir, i, és clar, totes les companyies es disputen l'invent. A una ciutat tan xinesa com l'inventor, que és diu Wu-hu, hi ha un hotel internacional on s'hi reuneixen tots els compradors i una colla de senyores boniques a la recerca de milionaris i entre elles Peggy Hopkins Joyce en persona i amb el seu propi nom i la seva pròpia manera d'ésser que es veu que és molt peculiar. I baixa del cel un milionari excèntric que viatja en autogir per beure amb llibertat i comença de fer bestieses—més bestieses, és clar, que els altres personatges, que ja en fan prou.

Entre ells n'hi ha un que, per exemple, distret, tira un terrós de sucre en una copa de xampany, remena una taca de cafè i es beu una copa d'aigua, truca que el mateix Charlot no rebutjava pas, i un viatge en automòbil a través de l'hotel, que fa molt bonic.

Com que quan els nostres lectors lleixien això ja no es projectarà el film, els ho escrivim per tal que se'n recordin quan el vegin anunciat en els cinemes de barriada.

...

PUBLIC CINEMA
 Passeig de Gràcia, núm. 37
 Telèfon número 79681
 Senaio continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12
 Localitat única: científic i pesseta
 Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

Al costat, és a dir al costat, al davant de Casa Internacional, al Coliseum ens donaven mai dirieu què? Un film de l'Oest? Doncs sí, un film de l'Oest! I que per acabar-ho d'adobar es titulava *El Paso del Ocaso*. És un film del senyor (no de la senyora) Zane Grey, que ara es dedica a fer films a més de novel·les, i a fer els films de les seves novel·les per aprofitar-les més. En ell hi veiem aquells actors especialitzats en robar vaques i aquells altres especialitzats a perseguir-les i també hi veiem una mala fotografia que podria ésser bona si la còpia no resultés massa cremada.

Ah! I també hi trobem aquella actriu que feia de dona pantera en *La Isla de las Almas Perdidas* i de la qual tant es parla, i que ara ha de fer westerns. Es veu que no es pot ésser pantera per cap preu, ni sota el govern Samper.

...

Com que va haver-hi un que, per exemple, distret, tira un terrós de sucre en una copa de xampany, remena una taca de cafè i es beu una copa d'aigua, truca que el mateix Charlot no rebutjava pas, i un viatge en automòbil a través de l'hotel, que fa molt bonic.

sible obra que hauria escrit l'Amichatis si hagués tingut — ell i nosaltres—la sort d'haver nascut a Amèrica.

Rosa de media noche és, doncs, una melodrama com una casa, en qual veiem el drama i el melodrama d'una noia que essent molt petita va tenir la desgràcia que se li morís la mare, després que la portaren a un reformatori per haver-la trobada collint de terra una cartera que ella no havia robat, després que acceptés amb una amiga la invitació d'uns pocavergonyes de portar-les a passeig en cotxe, després que no trobés feina, després que s'entredés amb uns gangsters, després que trobés un bon noi (que, naturalment, això ja no és una desgràcia), després que l'afafessin altre cop i la portessin a presidí, després que en sortir volgués tornar a treballar sense aconseguir-ho i que tornés amb els gangsters, després que el cap dels gangsters vulgués matar el bon noi de casa bona i que ella matés el gangster, després que anessin a condemnar-la a mort per haver matat un gangster i després, ai no, que ja no és cap desgràcia, perquè el bon noi de casa bona va al tribunal, la defensa, diu la veritat que ella no volia dir i tot acaba bé amb un uf de satisfacció del públic, per haver acabat i per haver acabat bé, cosa que semblava impossible i ho hauria estat si els productors no fossin tan bones persones.

...

Per donar varietat al programa, després d'un film sentimental com la *Rosa de media noche*, a l'Urquidonaona fan un film sentimental que es titula *Peg de mi corazón*, aprofitant que es troba a Espanya Marion Davies junt amb el financer de la M. G. M. Mr. Hearst, Mr. Hearst, però, no surt al film.

Marion Davies ens presenta una gran novetat en aquesta producció i és que fa de noia joventeta i ingènua, però precisament la novetat està en que segueixi fent de noia joventeta i ingènua després del temps que fa que la coneixem i anàvem a dir que ella coneix a Mr. Hearst, però no ho direm.

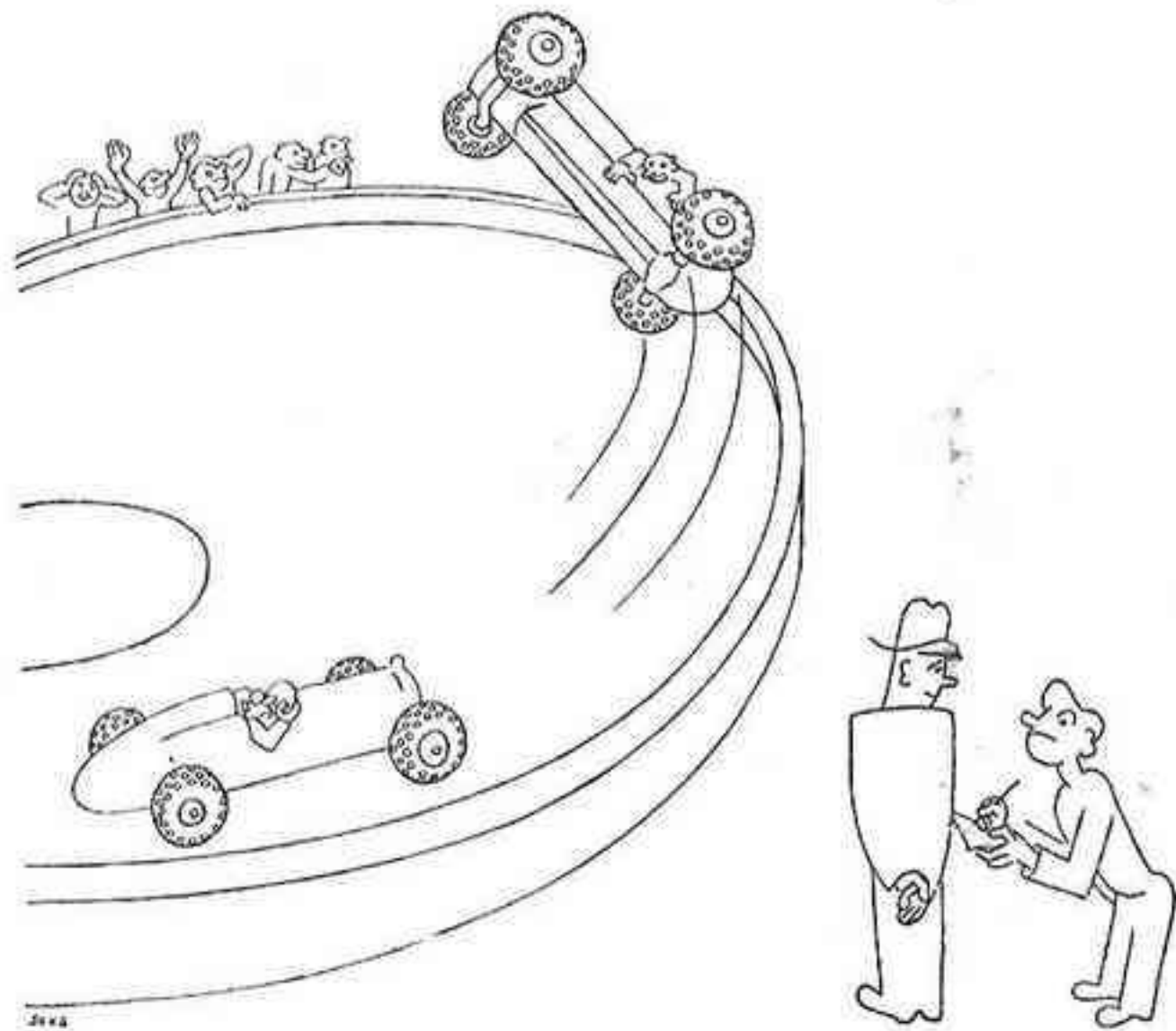
En *Peg de mi corazón*, Marion Davies fa, és clar, de Peg, que és una noia irlandesa que hereta dos milions de lliures d'un avi amb la condició que no ha de veure més el seu pare i ha de passar tres anys a casa dels Chichester, que és una família que l'han d'educar i viure i figurar del que treuen d'aquesta educació. Naturalment, la família no fa més que tractar-la malament i ella no fa més que manifestar-se i això fa que acabi per casar-se amb el promès de la noia de la casa que acaba per veure que li convé més Peg que l'altra. Però, com que podria semblar que ell hi va pels diners, ella abandona abans l'herència i així tot acaba bé i amb uns cants i uns balls d'allò més irlandesos i amb uns llagrimetes d'emoció de les senyores.

...

Fiel a una mujer, és un film que projecten al Capitol que ara no sabem ben bé com va. Ah, sí: el protagonista és aquell... com es diu?, ja, Charles Bickford, que no ens agrada gens i que gràcies a que a la seva dona li agrada l'home va endavant i acaba essent milionari perquè tenen de dispenes un xicot que ell es pensa que és simple i és un inventor que, naturalment, fa un invent molt important i, explotant-lo, explotant-lo, és com es farà milionari. Però troba una dona, que és una vampíressa, que explotant-lo explotant-lo, a ell li desfà els milions. Ell s'hi voldria casar, però la seva dona no es vol divorciar, i ve un dia que ell l'acusava d'adulteri, no amb l'inventor, sinó amb un individu pagat per això i el que sigui. I quan ella veu l'ànima negra de Bickford diu ah, sí? doncs ara et diré que sí que t'he enganay i que ni el teu fill no és teu sinó d'aquest home. Això arriba a l'ànima negra de Bickford, sinó a la blanca del públic. Bickford reacciona i tot acaba bé menys el títol, que no sabem a què ve amb tot això.

...

L'altre film del Capitol es titula *A las siete en punto*, no pas perquè el projectin a les set en punt sinó, com comprendre el lector, a les set en punt ha de matar algú. Aleshores l'amenaça pren totes les precaucions que serveixen, naturalment, per facilitar l'assassinat. Però no mor l'amenaçat sinó el seu secretari, perquè, segons sembla, l'assassí, que és 'las de pic', s'ha equivocat. El públic, no obstant, veu tot seguit que no és que s'hagi

—Quina volta fan, ara?
—La volta de campana.

equivocat i comprèn tot seguit qui és l'assassí. Com que l'autor és molt intel·ligent, ho ha comprès tan aviat com el públic i, perquè aquest no s'avorreixi, converteix el film de misteri amb un film predominantment còmic amb uns policies que resulten un parell de clowns de circ i un detectiu que fa l'home misteriós. Gràcies a això el film s'aguanta, però, com que és, sobre tot, gràcies al diàleg, el film s'aguanta més aviat en l'aire.

...

Al Fèmina han presentat finalment, aquell primer film fet a l'Orpheu i a la platja de València, que vàrem veure en prova al Fantasio i del qual ja vàrem parlar, titulat *Pax Vobis* i anar acompanyat d'unes absoltes.

...

Al Cataluña, han projectat *Doble sacrificio*, doblat en espanyol i amb John Barrymore. El doble sacrifici, com pot pensar el lector, és suportar ambdues coses. Nosaltres no ens hi hem vist amb cor.

...

Els «amateurs» es barallen que és un gust

Per no ésser menys que el cinema professional, l'amateur està també en plena revolució. És clar que ací no hi ha la qüestió del contingut, ni de la Mútua o ex-Mútua, ni dels anuncis i banquets de l'Agrupació de Periodistes Cinematogràfics; però com que el Comitè del Cinema s'ha posat a treballar d'una manera tan frenètica que no deixa res per verd, el cinema amateur s'ha vist també afectat per aquesta excitació i ja no s'aguanta sol. El conflicte actual l'ha provocat el Concurs de Cinema de Venècia (la «Biennale»), que s'adreça al Comitè del Cinema d'ací donant-li la representació perquè fes la tria dels films amateurs que s'havien de presentar. El Comitè del Cinema, però, està massa enfeinat amb la seva «obra», com comprendran els que hagin vist la instal·lació del seu stand a la Fira de Mostres, i va passar la representació al Centre Excursionista de Catalunya per obra i gràcia del botiguier d'aparells i material cinematogràfic Joan Sàbar, tresorer del Comitè i membre de la Junta de la Secció de Cinema amateur del C. E. de C.

D'aquesta manera el senyor Sàbar ha matat dos pardals d'un sol tret, perquè ha donat la representació a la seva societat i ha castigat l'Associació de Cinema Amateur, que no el volia més que com a soci protector, perquè no vol botiguers del ram com a socis numeraris perquè no influïen en la compra de material. Però ara bé ho paguen l'Associació de Barcelona i les de Terrassa, Sabadell i Mataró, que fan uns marmareus que se senten des de l'Adriàtic. Tant, però, s'han sentit des de l'Adriàtic, que ara la «Biennale» de Venècia ha dit a l'Associació que li enviés cinc films, que es repartiran entre les agrupacions postergrades.

De manera que ara no se sap quina és l'agrupació amateur representant del Concurs de Venècia a Catalunya, i les baralles encara seran més fortes. No se sap encara quins films enviaran a la «Biennale» les associacions de cinema amateur. El Centre Excursionista, per la seva banda, hi trametrà films de Delmiro de Caralt, de Delmiro de Caralt i de Delmiro de Caralt.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits
quiniclas pels asos de la pala

Els dibuixants d'EL BE NEGRE a la Fira del Dibuix

—Bufa! Quins dibuixos!...

Encara que l'organització oficial o oficiosa sembla que ho ha volgut dissimular una mica, no per això és menys cert que els dibuixants d'EL BE NEGRE Soka, Guasp i Tisner venen els seus ninots al stand de les Galeries Sya.

Caldrà, doncs, que els nostres lectors no es deixin sorprendre per l'unànim silenci que la propaganda de gasella pregada ha fet sobre els noms dels dibuixants d'aquesta casa.

Soka, Guasp i Tisner us ofereixen a preus rebentats el millor del seu enginy.

Són tres pares de família. No us hem de dir res més.

Casino Sant Sebastià
 El lloc ideal per a passar la
Revetlla de Sant Joan
SOPAR DE REVETLLA
 amantitzat per
CRAZY BOYS ORCHESTRA
HABANA GANG
 i la formidable atracció americana
BROADWAY COUPLE
RESERVEU LA VOSTRA TAULA

El Comitè del Cinema actua com, ai, com un Comitè del Cinema

Finalment el Comitè del Cinema ha donat, o més ben dit, li han donat senyals de vida en atorgar-li la censura cinematogràfica, que abans exercia la Mútua de Defensa, naturalment, cinematogràfica.

Però com que la Mútua s'hauria quedat molt sola sense la censura, n'han fet un organisme consultiu del Comitè, encara que no com a Mútua, ja que hi manquen les cases estrangeres, sinó com a Cambra de Defensa Cinematogràfica Espanyola.

Gràcies a això, el que cobrava abans la Mútua ho cobrarà el Comitè, o sigui tres cèntims per metre de film passat, cinc pessetes pels films que estiguin en despatx temporal a la Duana i una guia d'exhibició que costarà 75 pessetes per títol, o sigui per film, és a dir, siguin les còpies que en circulin si el film és d'argument, i 7'50 si és un noticiari per als films que arribin censurats de fora de Catalunya.

I la Mútua, o la Cambra, doncs, d'on treurà els viatges? La Cambra, per la seva banda, portarà un registre de títols que tindrà allò que en diuen força de protecció a la propietat intel·lectual i que, naturalment, caldrà pagar a raó de 75 pessetes per cada film d'argument i 7'50 per als noticiaris. Els

films culturals no pagaran ni guia ni registre, de manera que és possible que la pròxima temporada veiem un argument fabulós de la cultura.

Ara l'interessant serà saber què se'n farà de tots aquests diners. El que en feia la Mútua, ja ho sabem; el que en feia el Comitè del Cinema abans de tenir-los, també: viatges a Roma i a d'altres indrets on poder fer allò que en camelo se'n diu documentar-se.

No sabem encara els projectes que el Comitè del Cinema pensa dur a terme amb les pessetes que la censura li representarà; però, segons notícies confidencials, tenim entès que es proposa portar a cap una enèrgica campanya de protecció al teatre català, no amb diners, naturalment, que és cosa lleïta i immoral, sinó, simplement, encarint el cinema.

...

I ara que parlem del Comitè del Cinema, ens descuidàvem de dir que hem rebut una grollera carta d'un subjecte anomenat Angel Ferran, queixant-se d'una suposada desatenció de l'esmentat Comitè, que, segons diu el subjecte, no li va comunicar que ell, el subjecte,

li havia demanat per formar-ne part, i ell, el Comitè, havia rebutjat la demanda amb menyspreu, cosa que fa que ara no el pugui veure ni en pintura i en denunciï totes les martingales.

Evidentment, si el Comitè va rebre l'insistent demanda d'aquest individu indesitjable sense el saber-ho perquè l'admetés en el seu si a menjar la *sopa boba*, el primer que havia de fer el Comitè era dir-li-ho, com es fa a un senyor que es crema o s'emmerda sense adonar-se'n. Podia dir-li, per exemple: «Què fas, porc, que sense adonar-te'n estàs treballant per entrar al Comitè del Cinema?»

Això, evidentment, és el que es fa entre persones educades; però amb una pinta com aquest Angel Ferran, que ja una vegada va anar a declarar al Jutjat fent-se passar per director d'EL BE NEGRE contra allò del tarugo dels càrrecs municipals, tots els procediments són lícits. Tant més, quan aquest subjecte es creu que per a guanyar-se la vida no hi ha altre procediment que treballar com un negre en lloc de raspallar esquesnes, enllustrar sabates i aprofitar ganguetes.

Però ja hem dit quin mena de subjecte era; per nosaltres, que el pelin. De moment, la seva carta ja és al cove.

MOLT BEE!

Els qui mai no s'aturen, ja s'han aturat; almenys per aquest any. L'altre dia, acabada llur fatigosa i de vegades—nutritiva peregrinació, es van reunir per a fallar el concurs de Companyies Amateurs. Van resultar guanyadores, com cada any, la companyia d'en Cariteu, en primer lloc, i la d'en Escrivè, en segon. En vista d'això, hi hagué manta proposta perquè en anys successius no se'ls deixés actuar més. Propostes, però, que caigueren en el buit.

nyor Burgas, del Romea, ja té contractats.

Aquest argument devia impressionar molt favorablement els senyors del Jurat, perquè n'hi va haver un que va dir, referent-se a que el senyor Burgas presentava els contraccies signats amb els artistes:

—Això és una coacció!
 I com que era una coacció, donaren la subvenció a la senyora Nicolau.

...

Maricel - Park
 El Parc d'Atraccions més important d'Europa
 El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya
 Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions:
MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAWES
 i altres atraccions
 Entrada al parc, 50 cèntims
 Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 pta.

a la pròxima temporada que va a presentar la senyora Nicolau, hi havia uns plans que semblaven fets d'en Carles Bohigues.

La senyora Nicolau prometia, no menys que un cicle de teatre, que començava abans de Jesucrist i acabava en els nostres dies, passant per Shakespeare, Víctor Hugo i Domènec de Bellmunt.

En aquest cicle, seguint les tradicions, s'haurien repartit bombes a la quixalla que hi anés els dijous a la tarda.

De totes maneres, el record del recent incendi del Sigle sembla que decidí els conjurats jurats a convèncer la senyora Nicolau de què es deixes de romansos.

...

Llegim que Eulogio Velasco se'n va a Mèxic... amb dues companyies de revista.

Tan tranquils com esaven els mexicans, des de fa una temporada!

...

Boxa - Olympia Ring
 Avui nit, a les 10'15
 Vetllada a benefici de la família del malarat boxador
MARTÍN II
 En 10 rounds: els welters
MONTANES - MARTINEZ
 En 12 rounds: Campionat d'Espanya del pes mosca

ORTEGA-FERRAND
 Campió Challenger oficial
 En 10 rounds: els plomes
TORRES - AUGIER
 Formidable combat C. de França i cha-amb Gironès l'engler al d'Eur. pa

Entrada general: 2'50 pessetes

...

Serà qüestió de començar a pre-ocupar-se seriosament d'aquests autors castellans que vénen aquí a colonitzar-nos i que després, a Madrid, participen joiosament a totes les moixigangues públiques i privades contra Catalunya.

Retinguem, de moment, els noms dels germans Quintero, Jacinto Benavente, Eduardo Marquina, Moreno Torroba, Federico Romero, Muñoz Seca, etc., etc.

I recordem-nos-en el dia que es-trenin a Barcelona.

PRINCIPAL PALACE
 Companyia de Revistes de Marguerida Carbajal
 AVUI NIT I TOTES LES NITS
Las Mujeres del Zodíaco
 per la super-vedette MARGUERIDA CARBAJAL, Carlos Garriga, Paco Gallego, Bár-cenas, Barceló, Conchita Rey, Cortés, 10 bellíssimes típles i 40 Palace girls
 Tots els dijous, dissabtes i diumenges grans "matinées"

EL BE...RNAT METGE

«ELOGI DEL VI I DELS BERNATS METGES DEL CASAL.»

Aquests galenos de la Via Laietana no paren. Canten, ballen, fan comèdia (als metges sempre els ha agradat de fer comèdia) i no deixen passar cap oportunitat per tal de distreure l'atenció del públic i llevar-li les idees negres que llurs intervencions professionals provoquen.

Es una manera com una altra de despistar.

—Miri: veu aquell senyor del bigoti que toca el violí i diumenge passat treia cinc coloms d'un copalta?

—Ja ho crec que el veig! Si és el doctor Titellet!

—Doncs l'altre dia em va matar una tia.

—Bé, no en faci cabal. Hem d'ésser imparcials i trobar-ho natural. Al cap i a la fi, és el seu ofici. I després, és tan finet i toca el violí amb tant de sentiment, que miri... una cosa va per l'altra.

I així van campant aquests metges del Casal, que amb la seva tècnica de distreure el client abans d'eliminar-lo s'han acreditat de màltalascallandu de gran classe.

Però els metges encara ens reserven una darrera sorpresa per a aquesta temporada.

Ens referim concretament a la festa de l'Elogi del Vi que ens faran una colla de professionals i d'amateurs de la medicina.

Fins ara trobaven tots els defectes al vi i en deien tota mena de penaments. Ara es veu que li troben totes les gràcies. Va com va això.

Tothom sap que els metges estan molt lluny de la persistència en llurs opinions.

Costa molt poc de recordar que aquests benemerits i divertits senyors tan aviat envien tota la seva clientela a la mar, com a muntanya, i generalment ho fan un any sí i un any no, per tal de facilitar el desenvolupament del turisme.

Doncs bé; en aquests moments històrics el Dr. Very Well n'està preparant una de les seves.

Secundat pels doctors Mestres i Miquel, que també són trempats de mena, i comptant amb En Jeroni Moragues, que d'ara endavant receptarà xarello a totes les criatures que es li posin al davant, faran entre tots plegats el ja anunciat «Elogi del Vi», i el que és més greu, se'l beuran després d'haver-lo elogiat. A hores d'ara, doncs, hom no pot dir amb precisió si se'l beuran per a elogiar-lo, o l'elogiaran per a beure-se'l.

Marc Redondo cantarà diverses cançons bàtiques, entre elles el brindis de Hamlet i Don Gil de Alcala, acompanyat al piano pel doctor T. Torner.

En Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau té la mala intenció de glossar el tema «Elogi del Vi» amb gran coneixement de causa.

Els concurrents se'ls obscurirà amb xampany, sidra i xerès (això als concurrents metges).

Als altres, als de bona fe, els serà servida magnèsia efervescent de marca, i a les senyores que ho sollicitin hom els prepararà un cocktail de «Pílules Orientales», d'una manera especial a aquelles que hagin mostrat poc pit a escoltar la disbauxa conferencial del Casal del Metge.

Esperem que la festa serà un èxit.

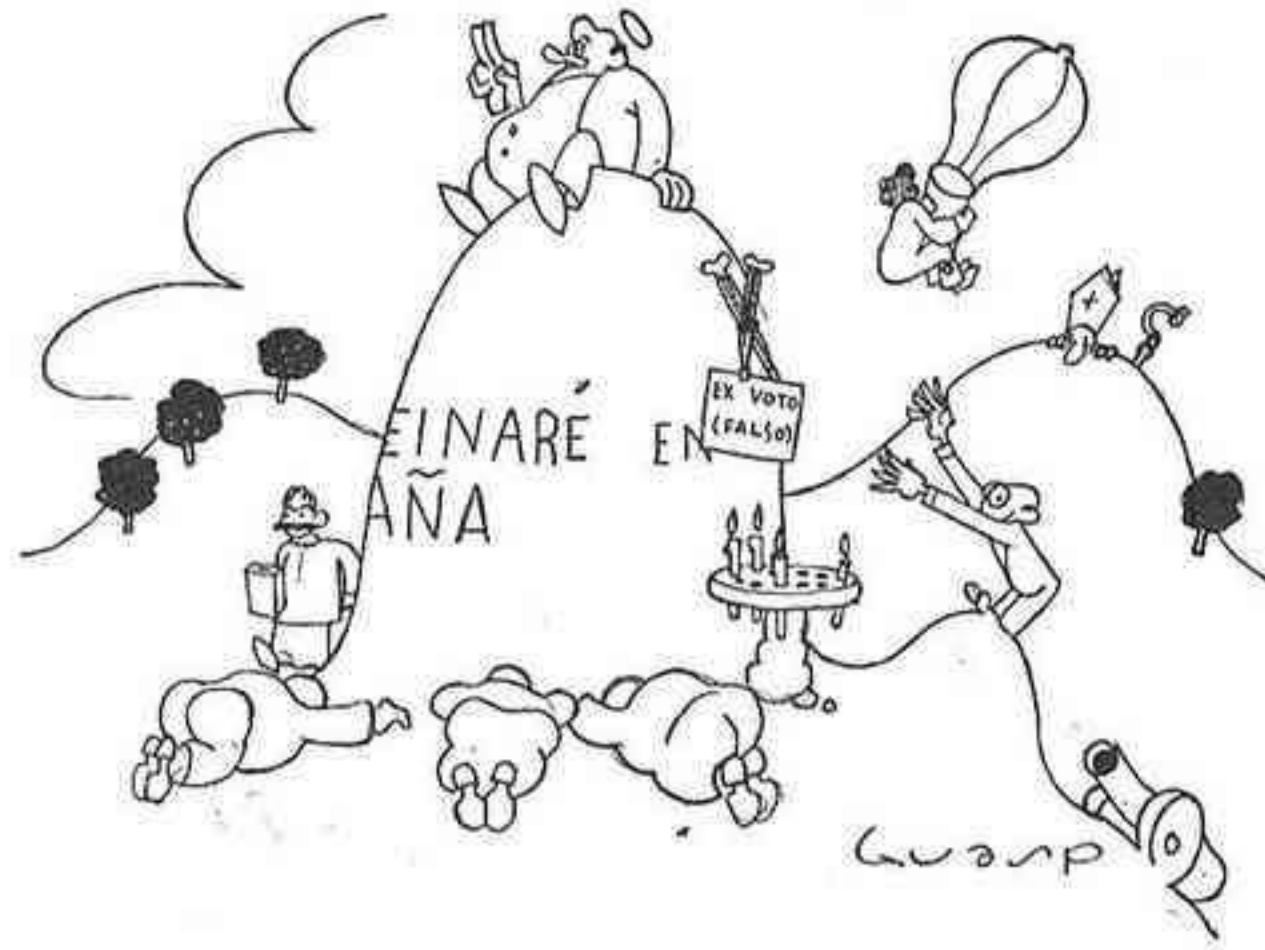
Ja en són de tranquils, ja!!

NOTICIARI DEL MON DE LES LLETRES

Lluís Capdevila i Monocle es proposa passar l'estiu a les seves possessions dels voltants del Ninot.

Salvador Perarnau donarà una garden party a l'eixida de la seva torreta del Guinardó.

Pons i Guitart s'ha comprat una

SANT LERROUX DE MONTEMAYOR

barcarola i barqueja per la platja de Can Tunis.

El dia que es comprí uns mitjons Molfort's, en començarem a fer cas.

Trenta-quatre Rubions se'n van a matar lleons.

Sebastià Gasch sortirà dilluns a les 11'34 de la nit en direcció a «cala» Sevillana, un dels més bells indrets de la costa de la Catalunya nostrada.

Sebastià Sánchez-Juan es passeja pel tenis d'Horta amb un colom blanc a cada mà.

El reprodic Tomàs Garcés està indignadíssim amb l'estèril Janés. Sembla que En Garcés ja té cinc criatures, i En Janés, amb el poema guanyador dels Jocs Florals d'enguany, encara n'hi ha fet de petits.

En Cortès i Vidal ha tramès una espadanya brodada al realce amb motius mallorquins al pintor Joan Miró.

Això no vol dir que es posi als peus del discutit Miró.

Sembla que lligada a una de les vetes de l'espadanya-ofrena hi ha una tarja amb els mots següents: «No sempre fico els peus a la galleda. Aquest cop els he ficat a l'espadanya.»

I no és que En Cortès i Vidal no sigui un home intel·ligent i sensible. Però és en «dos en uno». I el que passa és que En Cortès és un pompier i En Vidal és un surealista.

I per ara en Vidal està una mica jotut.

El Dr. Martí Font —seguint les petjades del gran Pere Coromines— percaça papallones pels nostres més acreditats music-halls.

Aviat publicarem la crítica del llibre L'etern femení, de Lluicieta Canyà. Amb tots els honors.

Joan Prats ha sostingut una aferriada lluita amb el propietari d'una acreditada ferreteria del carrer de Fiveller que és un sense capell.

De la lluita en va sortir guanyador, amb tres «sets» (als pantalons del contrincant) En Prats, i va aconseguir el seu objectiu.

No li va vendre el capell, però va posar-li una cassola per barret. Ja està bé!

La petitona Maleres passarà l'estiu a Rubí.

I En Gasch... Prou per avui.

Ja s'ha inaugurat la Fira del Di- buxa. Ja els pintors i escultors nostres, amadíssims fills de la pàtria, han plantat llur botiga col·lectiva al Passeig de Gràcia, disposats a vendre com un sol home, i disposats, també, a llevar-se la pell d'un a l'altre a cada moment.

Els ninotaires del Be, com saben els nostres lectors, han acudit també a la Fira, oferint llur preciosa i inestimable producció.

Però per preciosa i inestimable que sigui l'ofereixen prou barateta perquè tots aquells que vulguin adquirir i col·locar en el lloc més vistent de la seva llar qualsevol dels ninots publicats al Be que han d'ésser famosos pels segles dels segles. Amén.

Guasp, Soka i Tísner. Al stand de la senyoreta Syra es trobareu que us esperen amb les carpetes obertes.

A la venda de la col·lecció Utrillo, que celebren aquests dies els Establiments Maragall, hi seran oferts a preus excepcionals mitja dotzena d'Utrillos juniors col·locables en tots aquells períodes que vulguin contribuir a l'analfabetisme del país.

En Magí A. Cassanyes està a punt de donar una conferència descobrint que el Moreno Carbonero és un artista suprasensible i dels més addictes a l'horizontalitat conreada per Miró, Urgell i les serventes de l'amor venal.

El senyor Martí Font està enutjat i enamorat de la pintura del senyor Baixeres. Un dia d'aquests ho explicarà en un article a La Publicitat, que, com de costum, servirà per castigar una mica al senyor Joan Sacs.

L'homenot d'en Canyes, que està de conserge a l'exposició de Primavera, ha estat abillat darrerament amb un elegant uniforme que li ha fet el sastre Arderiu.

Sembla que això és el que l'ha convençut que s'estés quiet i no protestés sorollosament de les ingerències sastrerils en les arts plàstiques.

En Pruna, tot estalviant color i fugint de mals de cap, ha pintat una sèrie de teles que, si el gruix de pasta no hi és gaire abundós i l'escarrà no s'hi veu per enlloc, fan d'allò més bonic, sobretot, estan bé d'allò que se'n diu sensibilitat que engresca tant els crítics benvolents que gastem per aquest país.

Fem constar, però, que nosaltres, amb perdó del senyor Clivillé, també hi creiem.

Ens decidíem de dir que aquestes obres d'en Pruna són exposades a can Parés.

Un cas d'aurora boreal

El senyor Samper, que va accedir tan de pressa a la demanda de la Lliga de presentar el famós recurs al Tribunal de Garanties, es troba ara com tothom sap, que no sap què fer. Per què, doncs, accedia a fer el que li va demanar el senyor Cambó? Perquè no té un no pel senyor Cambó. El mal és, però, que ara el senyor Cambó no li vol cap sí.

Però, per què no té un no pel senyor Cambó? Molt fàcil de comprendre. El senyor Samper és, a València, advocat de totes les grans companyies, aigua, gas, electricitat, etc., i, d'aquests grans companyies un dels elements financers més importants és el senyor Ignasi Villalonga que ara és de la Dreta Valenciana, però que en diverses ocasions havia estat una mena de secretari del senyor Cambó en terres valencianes. D'aquesta manera, el senyor Cambó podria fer del senyor Samper el que volgués a través del senyor Villalonga; però la tragèdia del senyor Samper és que el senyor Cambó no en vol fer res. Sembla que quan el cap del Govern s'assabentà del que passava a Catalunya, després d'haver servit tan d'amic a la Lliga, va telefonar al senyor Cambó:

—Hi ha una aurora boreal. Què faig?

—No en vull saber res! No en vull saber res!—li contestà el líder de la Lliga.

I és que el va servir tan bé que el que volia el senyor Cambó era que el Tribunal de Garanties declarés vàlida la llei de Contractes de Conreu per poder treure's del davant els propietaris sense perdre el seu vot, i el Tribunal ho ha embolicat de tal manera que la Lliga hi perdrà vots i esquelles.

—Com està? —Trenta anys de cultivar-la i m'ha sortit carbassa!

L'homenatge de la Lliga a Pau Casals

Entre la gent de la Lliga ha estat comentada amb molta satisfacció la digna actitud del senyor Ferran Valls i Taberner en retirar-se ostensiblement de la solemne sessió d'homenatge al Mestre Pau Casals que es celebrà dissabte al Saló de Cent.

Realment, ja feia dies que la Lliga no es retirava d'enlloc on es celebrés algun acte catalanista, i els socis tenien motius per començar a ténen un canvi de conducta en la límpida trajectòria del partit en aquests darrers temps.

Sortosament, el gest del senyor Valls i Taberner torna les coses al seu lloc i fa renèixer l'esperança. La Lliga, que ocuparà una plaça d'honor en la solemne sessió patriòtica que prepara el Parlament espanyol, no podia deixar passar sense la seva pública protesta un acte que, amb l'exclusa d'honorar el gloriós Mestre Pau Casals, segurament amagava en el fons una intenció francament catalanista, tan poc oportuna en aquests moments.

SALA PARÉS
AVUI FINS AL 30 DE JUNY, EXPOSICIÓN DE PINTURES DE P. PRUNA I DIBUJOS I CERÀMIQUES DE M. UTRILLO

CAMISES I DANIEL'S CORBATES
No són com les demés, assortit màxim. Preus per a tothom. Rambla de Catalunya, 13

(La Ceda ha proposat que el Govern prengui l'ordre públic a la Generalitat, etc. Dels diaris.)

La Lliga. — Ai, que m'agraden aquestes proposicions que em fas...

L'heroic Millàs-Raurell

En vista de les actuals circumstàncies, el conegut autor dramàtic i secretari de la Presidència senyor Millàs Raurell, ha abandonat patriòticament la Generalitat i ha marxat coratjosament a Edimburg, per assistir a un congrés del Pen de la Lliga.

Aquesta nova ens reconforta dels rumors alarmistes que han corregut aquests dies. Coneixent com coneixem l'esperit de sacrifici de l'insigne funcionari de la Generalitat, es pot donar per descomptat que si aquesta hagués corregut algun vot, i el Tribunal ho ha embolicat de tal manera que la Lliga hi perdria vots i esquelles.

—Com està? —Trenta anys de cultivar-la i m'ha sortit carbassa!

Les baixes creixen i es multipliquen a la Lliga

Quan hom creia que el gest de l'advocat senyor Joaquim Armisen de donar-se de baixa de la Lliga era una cosa fortuïta i esporàdica, ens hem vist sorpresos per una maniobra política de gran envergadura. Encara no havien passat vint-i-quatre hores de la baixa del senyor Armisen, a la nostra bústia hi trobàvem sis quilos de correspondència, entre les cartes de la qual que hem tingut temps de llegir fins ara n'hi trobem dels senyors Cambó, Tries de Bes, Vidal i Guardiola, Carreres i Artau, Estelrich, Roda i Ventura, Octavi Salator, Ramon Aliberch, Bausili, Duran i Ventosa i una pila de persones més o menys desconegudes, donant-se totes de baixa de Lliga Catalana per la seva política anticatalanista.

Veient que no hi havia el senyor Abadal, l'hem anat a veure i ens ha dit:

—Si cerquen bé, també hi trobaran la meua baixa. És intolerable la política anticatalana que segueix Lliga Catalana en aquests darrers temps, i és per això que anem a formar un nou partit que renovi les essències catalanistes.

—Com se'n dirà?

—Naturalment, Lliga Catalana.

—En formaran part tots els elements del vell partit?

—No; tots, excepte els senyors Ventosa i Calvell i Sagarra, que continuaran a Lliga Catalana.

L'anada del senyor Abadal al Parlament

Quan el senyor Abadal decidí, dimarts de la setmana passada, acudir a la sessió del Parlament català per dir-ne quatre de fresques, va cometre la imprudència de parlar-ne abans al local de la Lliga a alguns diputats mentre prenién café en havent dinat.

—Com! vol tornar al Parlament? —saltà amatent en Tries de Bes—. Doncs jo també; ja n'estic cansat de tanta abstenció.

—Què dius? Que vol anar a la sessió del Parlament? —saltà en Vidal i Guardiola—. Parlem-ne d'això.

—Al Parlament? —digué en Carreres i Artau—. Som-hi.

—Al Parlament? Al Parlament? Al Parlament?

I tots els diputats abandonaren el café a mig prendre i anaren a cercar el barret.

—Al Parlament no hi vaig més que jo!—crià amb veu energíca ment feble el senyor Abadal.

—Be, ja en parlarem!—fou la resposta dels altres nou.

—Sóc el President, i com que sóc el President, m'he d'imposar i m'imposo!

—Ja ho veurem. Si vostè hi torna, nosaltres també hi tornem.

—Es que jo no hi torno, només hi vaig.

—Bé, bé, romansos. Quan hi serà s'hi quedarà i nosaltres penjats. Res; o tots o cap; de tècnica no me n'ha d'ensenyar ningú—replicà decidit en Vidal i Guardiola.

—Us dic que no; és un entrar i sortir; us ho prometo.

—Res, res...—crià en Valls i Taberner—. També prometa en Puig i Cadafalch.

—Doncs prou; s'ha acabat—crià en un murmur el senyor Abadal. Ardèvol!

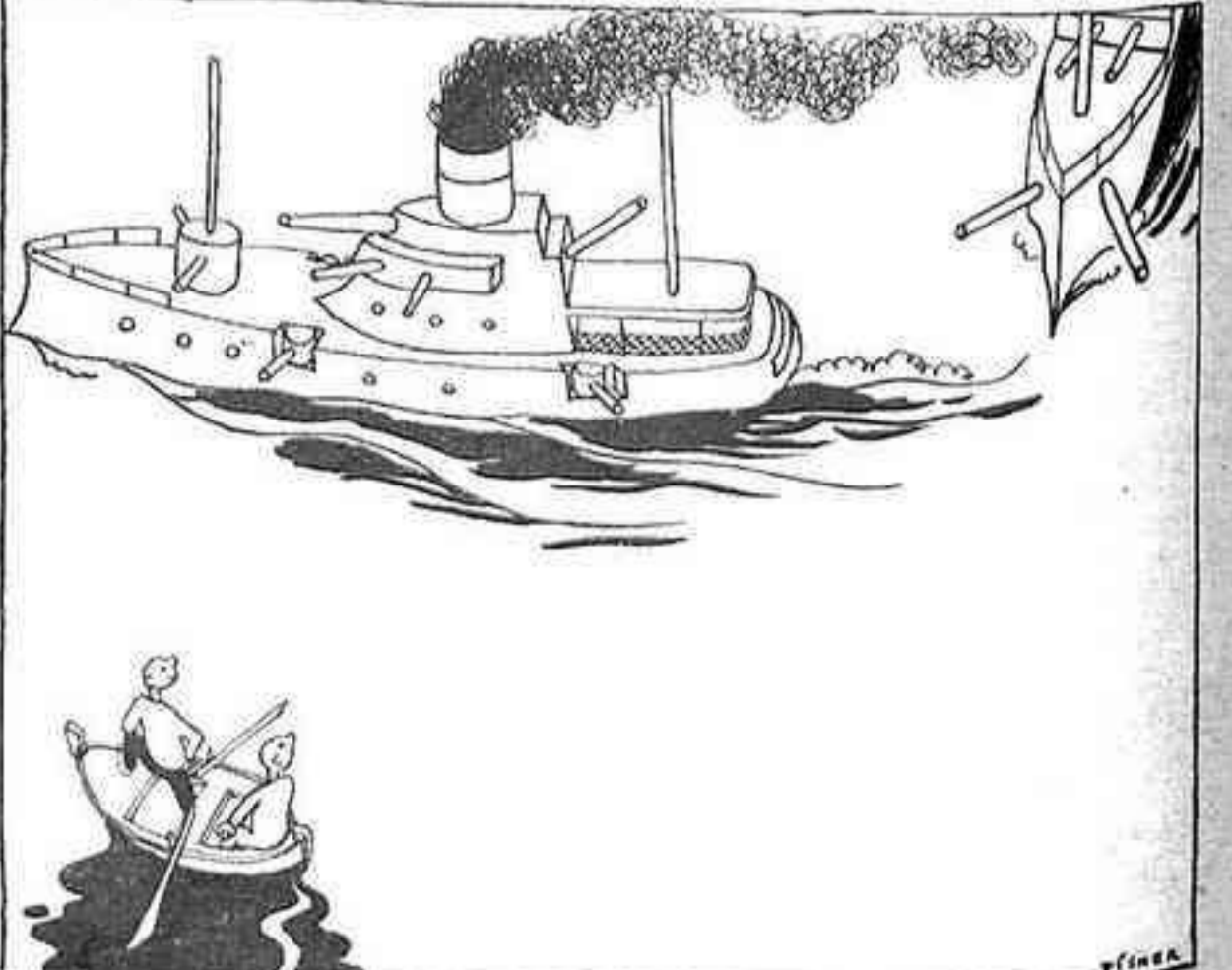
Es presentà el cap dels escamots de la Lliga:

—Tanqueu-me aquests diputats! L'Ardèvol es va treure l'americana, la camisa i els pantalons, i en calçotets i samarreta, es llançà a fer grecorromana amb els nou diputats rebels, i, presa d'ací, presa d'allà, en un moment els va tenir estenallats d'espatlles a terra.

Aleshores el senyor Abadal agafà el barret, pujà al cotxe i, precedit del dels policies, es dirigí a fer la visita al Parlament i tot seguit a redactar la nota que La Veu publicava l'endemà explicant la resistència que havia hagut de vèncer a la Lliga.

Com, però, que, en mig de la desobediència, el més obediènt va ésser el senyor Valls i Taberner, per premiar-lo el senyor Abadal el va deixar retirar-se de l'homenatge al mestre Pau Casals. En aquest món tot té el seu premi i el seu càstig.

Es diu ara per la Lliga que, si fan bondat, el senyor Abadal els deixarà anar i retirar-se de tota mena d'actes públics. Apa, doncs, a portar-se bé toquen.

—Vols dir que no es tractarà d'una altra maniobra del govern?

orelles esgarrades

Persecució de la boina

De La Veu del Vespre de dijous passat:

El senyor Merry del Val manifestà que en efecte, quan conduïx el cotxe acostuma de posar-se boina. Amb motiu d'aquestes manifestacions el senyor Merry del Val ha ingressat a la Presó Model.

Trobem que no n'hi havia per tant.

Turisme

El Sindicat d'Iniciativa de l'atracció de Forasters de Girona, ha publicat un opuscle de propaganda de la immortal ciutat, el qual comença així:

Vianant que passes a frec d'aquelles musques, rònegues, moreníssimes parets de casa nostra, enfonsa el teu ull àvid i curiós una mica més endins d'aquesta escorça dura.

Aquesta mena d'invitació, oi més feta amb tot comminatori, no ens sembla apta per animar a cap turista que tingui un cert apreci pel seu ull.

Més avall, diu, sempre parlant de Girona:

Mezavellós pinyó, saborosíssima ametlla és, que sota una closca pètria—ara daurada, ara vellutada de molsa—conté la carn més delicada i fina, i rius de llet inagotables i insondables dolces, que són un regal per als ulls i el paladar de l'ànima.

Aquesta carn delicada i fina i aquests rius de llet «inagotables» que són un regal pel paladar de l'ànima i que s'amaguen sota una closca pètria, ens fan ténen un segon escàndol de les «Pedres de Girona». Per molt poc menys hom volgué mullar a la platja de Llafranc un famós poeta.

Castissisme

En la tessena que publica La Noche, de la històrica sessió del Parlament de Catalunya del dia 12, trobem el següent:

«Materialment no cabe en él una persona más y los periodistas se ven y se desean para poder tomar sus notas.»

Ens sembla que l'emoció del moment no convidava a tenir desitjos insans, com pretén el redactor de La Noche.

Don Diego

Un titular de Renovación:

«El ministro de la Guerra, don Baltasar Hidalgo, visita oficialmente la isla de Mallorca.»

Si ni a l'òrgan del Partit Radical no saben com es diu el ministre de la Guerra, serà hora de començar a dubtar de l'existència de l'illa de Mallorca.

Les coses clares

D'unes declaracions del senyor Sbert a L'Opinió de dissabte:

«I a més a més, la confusió suposaria un error fonamental, puix que la radiocomunicació, com la paraula índica, suposa almenys l'existència de dues persones que puguen parlar i contestar-se mútuament; el contrari del que succeeix en la radiocomunicació.»

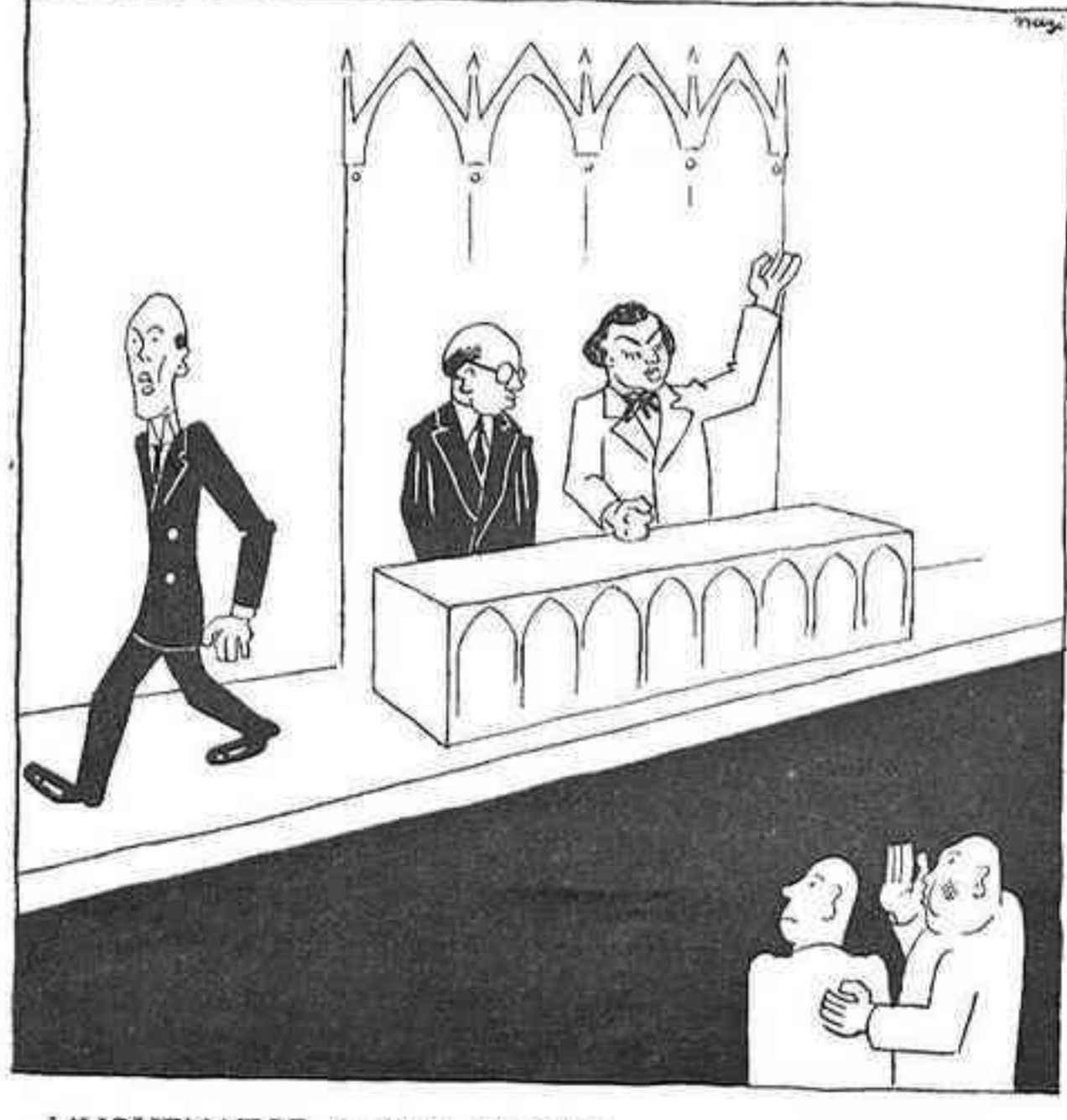
Ens quedem sense saber quina diferència hi ha entre la radiocomunicació i la radio-comunicació.

El traspàs de serveis

L'Hoja Oficial del Lunes publica, naturalment dilluns, i a primera pàgina, la informació del XVII aniversari de la mort del Dr. Martí i Julià, encapçalada amb el següent títol:

«El XVII aniversario del traspaso de un patricio.»

Tant que criden pel traspàs dels serveis, i ja fa disset anys que ens traspassen els patricis.

L'HOMENATGE A PAU CASALS —Noi, aquest Valls cada dia és més Taberner!